

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 13, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-930/2023-16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Širića iz Slavanskog Broda, Đure Pilara 8, OIB: 78100903528, zastupanog po punomoćniku Josipu Jeliću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, Augusta Cesarca 28, protiv tužene Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupane po Damiru Metelku, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Lopašićeva 6, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 18. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja Ivana Širića osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Mirka Jelića, odvjetnika u Slavonskom Brodu, u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave presude i rješenja, 12. listopada 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da je nišetna i nepoštena odredba Ugovora o kreditu broj 2402006 1031262160/51401652-5103022938 solemniziranim po javnom bilježniku Mladenu Kaluđeru iz Županje pod brojem OU-263/06, sklopljenog između tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 14036333877 kao kreditora i tužitelja Ivana Širića, Đure Pilara 8, Slavonski Brod, OIB: 78100903528 kao korisnika kredita i založnog dužnika, Željke Širić kao sudužnika od 12. lipnja 2006.g u članku 10, u dijelu koji glasi: „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,500 % (jedan cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 HRK (dvjesto HRK), obračunate s datumom Ugovora...“.

II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, isplatiti tužitelju Ivanu Širiću iz Slavanskog Broda, Đure Pilara 8, OIB: 78100903528, iznos od 458,65 eura (slovima: četiri stotine pedeset osam eura šezdeset pet centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 17. lipnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011.

po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 2,5% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4,5% uvećanoj za 3 postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju Ivanu Širiću iz Slavenskog Broda, Đure Pilara 8, OIB: 78100903528, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu 543,27 eura (slovima: pet stotina četrdeset tri eura dvadeset sedam centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja 12. listopada 2026. do isplate po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4,5% uvećanoj za 3 postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu 79,23 eura, kao neosnovan.

V. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Slavenskom Brodu koji je istaknuo tuženik Erste & Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, u odgovoru na tužbu od 20. veljače 2024.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su 12. lipnja 2006. tužitelj Ivan Širić kao korisnik kredita i založni dužnik, Željka Širić kao sudužnik i tuženik Erste & Steiermaerkische bank d.d sklopili su Ugovor o kreditu broj 2402006 1031262160/51401652-5103022938 solemniziranim po javnom bilježniku Mladenu Kaluđeru iz Županje pod brojem OU-263/06 (dalje: Ugovor), a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju Ivanu Širiću kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 49.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Istim Ugovorom ugovoren je rok vraćanja kredita od 180 mjeseci s početno ugovorenim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Tužitelj prvenstveno napominje kako se ovdje radi o tipskom ugovoru o kreditu. Nadalje, u tom tipskom

ugovoru o kreditu, i to članku 10 Naknada ugovorena je odredba koja se odnosi na troškove obrade zahtjeva i odobrenja kredita 1,50% iznosa kredita, te je navedeno da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana. Predmetna ugovorna odredba kojom je ugovoreno plaćanje troškova za obradu kreditnog zahtjeva tj. bankarskih usluga po kreditnom zahtjevu je nepoštena i ništetna.

1.1. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presudu EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama suda EU u predmetu C-84/19 i u predmetu C-224/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U citiranim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (sud koristi termin "naknade za otvaranje") utvrđeno je da članak 2, članak 4 stavak 2 i članak 5 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

1.2. Nadalje, da je naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak hipotekarnog zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora, i to neovisno o prenošenju članka 4 stavka 2 te Direktive u pravni poredak te države članice. Članak 3 stavak 1 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz članka 3 stavak 1 Direktive 93/13/EEZ i u i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81 stavak 1 tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03).

1.3. Dalje navodi da činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovom konkretnom slučaju tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi. Nije mu objašnjena niti struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

1.4. Dodatno tužitelj ističe kako je člankom 81 stavak 1 tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) propisano: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. dok je stavkom 2 istog članka propisano (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao

utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Slijedom navedenog, a budući da ne bi smjelo biti sporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja, odnosno da se o pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

1.5. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja na način da je tužitelju zaračunata naknada za kredit u visini 1,5 % iznosa kredita što je iznosilo 742,50 chf. Kako je tečaj chf na dan 12. lipnja 2006.g. iznosio 4,654122 kn iznos od 742,50 chf po srednjem tečaju iznosio je 3.455,69 kn što predstavlja visinu tužbenog zahtjeva.

1.6. Slijedom navedenoga, tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kao u izreci, a tuženika obvezati na naknadu troškova postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor mjesne nenadležnosti navodeći da je odredbom članka 16. Ugovora o kreditu broj 5103022938 od 12. lipnja 2006., za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, ovdje parnične stranke, ugovorom potvrdile zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., 155/2023., dalje: ZPP). Dakle, da su sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom istovjetni pa da je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci. Stoga predlaže da po primitku prigovora sud donese rješenje kojim se stavlja izvan snage poziv za davanje odgovora na tužbu od dana 22. prosinca 2023. i kojim se Općinski sud u Slavonskom Brodu oglašava mjesno nenadležnim za suđenje u ovoj stvari te da će se po pravomoćnosti toga rješenja spis dostaviti Općinskom sudu u Rijeci kao mjesno nadležnom sudu.

2.1. O prigovoru mjesne nenadležnosti odlučeno je raspravnim rješenjem od 9. listopada 2026., a odluka suda obrazložena je u ovoj odluci (odluci o glavnoj stvari) kasnije u obrazloženju odluke.

2.2. Tuženik dalje navodi da u cijelosti spori osnovanost tužbe tj. postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, dok ne spori visinu tužbenog zahtjeva. Ističe da odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/2003, dalje: ZZP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova koju dostavlja u privitku tužbe. Slijedom navedenoga, da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

2.3. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom te smatra da je ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Ističe da citirana odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,50 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Dakle, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi članka 84. ZZP prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom članka 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom članka 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

2.4. Tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita te da je o naplati naknade za obradu kredita tužitelj bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenica Banke koja je ugovarala ovaj kredit s tužiteljem, gđa Božana Grgić tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita. U vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu, tužitelju je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj.

2.5. Nadalje, da osim što je ta odredba tužitelju bila lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 1,50 % od iznosa kredita je naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi čl. 10. i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 1,50 % od visine predmetnog kredita. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio

informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva.

2.6. Tuženik dalje navodi da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama te ukazuje da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika tužitelju prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu. Osim toga, tuženik napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Slijedom navedenoga, da se ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.7. Tuženik ističe prigovor zastare na potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena dana 12. lipnja 2006. te smatra da se ima primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Nadalje, da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita. Stoga smatra da je jasno je da nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužitelja. Uzimajući u obzir da naknada između ostalog predstavlja naknadu tuženiku za prouzročene troškove obrade kredita, to tuženik ističe da se ne može smatrati da bi navedena odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, da bi eventualno potraživanje tužitelja bilo bi u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

2.8. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 17. lipnja 2006. godine, tuženik ističe da tužitelj ne bi imao pravo potraživati zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih. Ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnice, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem

predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Tužitelj navodi kako se na ovaj pojedinačni postupak trebaju primijeniti zaključci Suda EU u predmetima C-224/19 i C-84/19 s obzirom da je riječ o činjenično identičnim slučajevima kao i u ovome pojedinačnom postupku. Međutim, tuženik ističe kako se predmetne odluke uopće ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak te da su tumačenja tužitelja u cijelosti samoinicijativna i neosnovana i to iz sljedećih razloga. S obzirom na zakonodavstvo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog kredita i naplate naknade za obradu kredita, zaključci Suda EU u navedenim predmetima nisu primjenjiva u ovome slučaju. Naime, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Dakle, zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita.

2.9. Zaključno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave te saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja. Tuženik je predložio izvršiti uvid u materijalne dokaze te saslušati tužitelja i svjedoka Božanu Grgić, djelatnicu tuženika.

4.1. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. ZPP sud je izvršio uvid i pročitao je Ugovor o kreditu broj 24020061031262160/51401652-5103022938 od 12. lipnja 2006. i priloženi mu zk izvadak (str. 4-12 spisa) te otplatnu tablicu (str. 13-19 spisa). U postupku je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja (str.). U postupku nije izveden dokaz saslušanjem svjedoka Božane Grgić jer je tuženik podneskom od 6. srpnja 2026. odustao od ovog dokaznog prijedloga.

4.2. Daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

4.3. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Ocjenom svakog provedenog dokaza

zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Između parničnih stranaka nije sporno da su dana 12. lipnja 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj: 24020061031262160/51401652-5103022938, koji je solemniziran po javnom bilježniku Mladenu Kaluđeru iz Županje pod brojem OU-263/06 (dalje: Ugovor), a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju Ivanu Širiću kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 49.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. Istim Ugovorom ugovoren je rok vraćanja kredita od 180 mjeseci s početno ugovorenim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti te da je člankom 10. ugovorena odredba kojom je ugovoreno plaćanje troškova za obradu kreditnog zahtjeva tj. bankarskih usluga po kreditnom zahtjevu u visini 1,50% iznosa kredita.

5.1. Iz odredbe članka 3. Ugovora (namjena kredita) je vidljivo da se radi o hipotekarnom kreditu građana, a iz iskaza tužitelja utvrđeno je da se radilo o kreditu za otkup stan, što znači da tužitelj ima svojstvo potrošača (str. 4 spisa).

5.2. Visina tužbenog zahtjeva također nije bila sporna (str. 26 spisa, str. 2. odgovora na tužbu).

6. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva, dakle valjanost odredbe članka 10. Ugovora o kreditu, sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača i je li tužiteljevo potraživanje u zastari te mjesna nenadležnost ovog suda za rješavanje spora parničnih stranaka. Sporne činjenice sud je utvrdio čitanjem Ugovora o kreditu te saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja.

7. Prigovor zastare potraživanja nije osnovan. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe članka 10. Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Naime, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

8. O prigovoru mjesne nenadležnosti odlučeno je raspravnim rješenjem od 18. rujna 2026., a nakon saslušanja tužitelja radi utvrđenja činjenica relevantnih za odluku o prigovoru mjesne nenadležnosti u skladu sa recentnom sudskom praksom, (Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici, GŽ -350/2026-2 od 25. ožujka 2026., Županijski sud u Varaždinu, GŽ-838/2025-2 od 13. svibnja 2026.).

8.1. Iz odredbe članka 16. spornog Ugovora proizlazi da su stranke prilikom sklapanja istoga, za slučaj sporova proizašlih iz tog ugovora, ugovorile nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke, ovdje tuženika.

8.2. Tužitelj se podneskom od 25. rujna 2024. očitovao na prigovor mjesne nenadležnosti koji je istaknuo tuženik te je naveo da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi, a sud je saslušao tužitelja na ročištu održanom 18. rujna 2026. na koje nije pristupio uredno pozvani tuženik. U svom je iskazu tužitelj naveo da mu je firma u kojoj je radio ponudila da otkupi stan pa je zbog toga otišao u Erste banku u Slavonskom Brodu i ondje podigao kredit. Kada je došao u banku s njihove strane mu je ponuđen kredit kao gotov proizvod što znači da na uvjete nije mogao utjecati, rečeno mu je da će morati založiti stan. Nije se mogao dogovarati s bankom o niti jednoj odredbi ugovora nego su svi uvjeti bili unaprijed postavljeni od strane banke. Nisu ga posebno upozorili da će morati platiti bilo kakvu naknadu za obradu kredita i zapravo ni danas ne razumije šta bi ta naknada trebala predstavljati. Ne razumije je li to nekakav trošak, provizija ili nešto slično. Nitko mu nije dao mogućnost pregovora oko suda koji bi bio nadležan rješavati spor između njega i banke. Nije mu rečeno niti mu je posebno skrenuta pozornost na to da se ugovorom točno ugovara određeni sud za rješavanje spora. Nikada ne bi pristao na to da njihov spor rješava sud u kojem banka ima sjedište jer se radi o gradu Rijeci što bi za njega značio dodatni trošak i veliki teret za njegovu egzistenciju i zdravlje. Teško je nastradao u šumskoj nesreći i zbog svojih kroničnih bolesti ne bi bio u mogućnosti tako daleko putovati.

8.3. Iskaz tužitelja sud je ocijenio iskrenim, životnim i logičnim u cijelosti.

8.4. Iz iskaza tužitelja jasno proizlazi da ugovorne, u ovom postupku parnične stranke, nisu pregovarale o odredbama ugovora o kreditu pa tako niti o prorogacijskoj klauzuli, odnosno sporazumu o mjesnoj nadležnosti suda u slučaju spora, nego je tužena kao "jača" ugovorna strana nametnula svoje uvjete tužitelju pa je prema ocjeni ovog suda takva ugovorna klauzula nepoštena odredba ugovora jer se radi o unaprijed formuliranoj ugovornoj odredbi o kojoj ugovorne stranke nisu posebno pregovarale. Odredba ugovora o kreditu o prorogaciji nadležnosti uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja jer je udaljenost između mjesta prebivališta tužitelja Slavonski Brod) do Rijeke gdje je sud sjedišta jer bi tužitelju dolazak na sud u Rijeku bio izuzetno tegoban obzirom na njegovu visoku životnu dob (76 godina) i narušeno zdravlje.

8.5. Prema odredbi članka 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8.6. Da tužitelj ima svojstvo potrošača utvrđeno je uvidom u ugovor o kreditu (točka 3.) i njemu priložene isprave (izvadak iz zemljišne knjige) te na temelju iskaza tužitelja u kojemu je naveo da je kredit podigao radi otkupa stana.

8.7. Zakon o zaštiti potrošača propisuje pravila zaštite osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja usluga i proizvoda na tržištu te je posebno propisano člankom 1 a) da taj Zakon sadrži odredbe koje su u skladu i sa aktom Europske unije i to Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine o ugovorima koji se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama).

8.8. Upravo ova Direktiva je implementirana u hrvatski pravni sustav i dijelom je ZZP. Odredbom članka 49. stavka 1. ZZP propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije

pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (članak 49. stavak 2. ZZP).

8.9. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je i samim zakonom na način da je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništetna (članak 50. stavak 1. ZZP).

8.10. Na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenoga 2020. usvojen je, između ostaloga, slijedeći zaključak:

“ Prorogacijska klauzula (o mjesnoj nadležnosti) u korist registriranog sjedišta banke, je klauzula o kojoj se nije posebno pregovaralo a ista je ništetna ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača imajući u vidu vrijednost predmeta spora, udaljenost između prebivališta tužitelja (potrošača) i sjedišta tuženika (banke), mogućnost dolaska na sud (u mjeri da taj trošak i način dolaska stranku odvratiti od bilo kakvog prigovora ili pravnog lijeka ili tužbe), opće imovno stanje potrošača, te ostale relevantne okolnosti koje predstavljaju *questio facti*.“

8.11. U konkretnom slučaju radi se o ugovornoj klauzuli koja nije bila posebno pregovarana već je sastavni dio tipskog (unaprijed formuliranog) ugovora tuženika na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaj, a koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, budući da bi tužitelj, koji ima prebivalište u Slavonskom Brodu (teret dokaza da tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe nije imao prebivalište na području mjesne nadležnosti Općinskog suda u Slavonskom Brodu je na tuženiku) radi ostvarenja svojih prava i obveza bila u obvezi putovati u Zagreb, što bi uzrokovalo značajnu financijsku neravnotežu jer bi to za tužitelja iziskivalo dodatne troškove i vrijeme, čime se tužitelju ograničava pravo na pristup sudu. S druge strane, tuženik na području ovoga suda ima svoju Podružnicu u kojoj je predmetni ugovor i sklopljen.

8.12. Kako iz navedenog proizlazi da su ispunjene pretpostavke propisane citiranim odredbama ZZP-a, to ovaj sud takvu odredbu ugovora smatra nepoštenom.

8.13. Prema odredbi članka 46. stavka 1. i 2. ZPP ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost kojega drugog suda, za suđenje je nadležan sud koji je općemjesno nadležan za tuženika. U slučajevima predviđenim u ovom zakonu za suđenje je osim suda općemjesne nadležnosti nadležan i drugi određeni sud.

8.14. Prema odredbi članka 48. stavka 1. ZPP za suđenje u sporovima protiv pravnih osoba općemjesno je nadležan sud na čijem se području nalazi njihovo registrirano sjedište, a prema odredbi članka 59. ZPP za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi.

8.15. Slijedom navedenoga, kako je predmetna ugovorna odredba nepoštena pa time i ništetna, a kako je u konkretnom slučaju spor nastao u povodu ugovora o kreditu koji je sklopljen u poslovnoj jedinici tuženika u Slavonskom Brodu koja je plasirala kredite građanima to je u konkretnom slučaju Općinski sud u Slavonskom Brodu mjesno i stvarno nadležan za suđenje u ovoj pravnoj stvari sukladno odredbi članka 46. stavka 1. i 2. ZPP u vezi sa člankom 59. ZPP-a pa je odlučeno kao u izreci rješenja.

9. Iz Ugovora o kreditu te iz iskaza tužitelja nedvojbeno i jasno proizlazi da se radi o tipskom ugovoru koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika i koji tužitelj nije mogao mijenjati pregovaranjem sa tuženikom.

10. Prema odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/11., 78/15., 29/18., 126/21., dalje: ZOO) opći uvjeti

ugovora su ugovorne odredbe za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom tipskom ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

11. Odredbom članka 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a stavkom 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u članku 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, ugovor je ništetan.

12. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Sukladno odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

14. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne.

15. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu u visini od 1,50% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 1,50% od iznosa kredita.

16. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

17. Dakle, sud cijeni da je tužitelj sporni Ugovor mogao samo prihvatiti ili ne prihvatiti.

18. Sud cijeni da je tužitelj sukladno članku 3. ZZP-a potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

19. S obzirom da je tužitelj temeljem članka 10 predmetnog Ugovora platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZPP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe članka 81. st. 1. ZPP-a. 20. Odredbom članka 3. stavka 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi članka 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Kako se o odredbi o plaćanju naknade nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

22. Prema odredbi članka 104. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01.) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštenih ugovornih odredaba temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

22.2. Kako je odredba o naknadi nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedene novčane iznose temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

23. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjeran u skladu sa vrijednosti predmeta spora (458,65 eura) i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

23.1. Obje parnične stranke su postavile zahtjev za naknadu troškova postupka.

23.2. Tužitelj zastupan po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu za glavnu raspravu održanom 18. rujna 2026. popisao trošak u ukupnom iznosu od 622,50 eura, a tuženik u iznosu 250,00 eura.

24. Tužitelju je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 100,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 50 bodova), za sastav

obrazloženog podneska od 24. rujna 2026, zaprimljenog 25. rujna 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 8 toč. 1 Tarife, 50 bodova), zastupanja po punomoćniku, odvjetniku na pripremnom ročištu održanom 8. rujna 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9 toč. 2 Tarife, 50% nagrade), zastupanja na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu 18. rujna 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 50 bodova) te pristup ročištu za objavu presude u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9 toč. 3. Tarife, 50% nagrade 25 bodova), što ukupno iznosi 400,00 eura, uvećano za PDV (Tbr. 46, 25%) u iznosu 100,00 eura, iznosi ukupno 500,00 eura.

25. Navedenom iznosu od 500,00 eura treba dodati trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 13,27 eura i presudu u zatraženom iznosu 30,00 eura (čl. 2. st. 1. ZPP) pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 543,27 eura. U preostalom dijelu za iznos od 79,23 eura zahtjev tužitelja odbijen je kao neosnovan jer je popisao trošak pristupa ročištu 8. rujna 2026. prema Tbr. 9.1. Tarife u iznosu 100,00 eura premda se na navedenom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima pa mu pripada pravo na trošak u visini 50% nagrade, odnosno u iznosu 50,00 eura, dok je trošak sudske pristojbe za tužbu popisao u iznosu 30,00 eura, a platio je u iznosu 13,27 eura vidljivo iz potvrde priloženoj uz tužbu na str. 21 spisa predmeta. Iako bi za presudu imao pravo na trošak pristojbe u iznosu 60,00 eura koliko je u obvezi platiti tužitelj je popisao trošak u iznosu 30,00 eura pa mu je isti dosuđen u skladu sa odredbom članka 2. stavka 1. ZPP.

26. S obzirom da je tužitelj uspio u cijelosti i sa osnovom i sa visinom tužbenog zahtjeva to je tuženiku primjenom odredbe članka 154. stavka 1. ZPP u točki III. izreke presude naloženo naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu 543,27 eura, dok je zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u ovom sporu, sud ocijenio neosnovanim i donio je odluku kao u točki V. izreke presude.

27. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Slavonski Brod, 12. listopada 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354

stavka 2. Zakona o parničnom postupku, osim zbog povrede iz članka 354. stavka 2. točke 3. Zakona o parničnom postupku (članak 467. stavak 1. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Josipu Jeliću, odvjetniku u Slavonskom Brodu,
2. Tuženik po punomoćniku Damiru Metelko, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088e-7d4b3**

Kontrolni broj: **0244c-76816-e6f57**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.